

Miha Pintarič
Molitve
 Ljubljana, Studioprint
 2009, 71 strani.

Kdor vsaj malo pozna delo pesnika in esejista Mihe Pintariča (zbirka esejev *Neškropljene limone* (2008), pesniška zbirka *Nugae* (2007), nagrada revije Sodobnost za najboljši slovenski esej (2006), bo njegovo zadnjo knjigo *Molitve* vzel v roke z napetim pričakovanjem, vedoč da se mora za tem naslovom skrivati nekaj nenavadnega. In res. Za naslovom se skriva "dvoglava pošast", kot jo je v spremni besedi imenoval Milan Dekleva, nekakšna hibridna literarna zvrst med liriko in esejem, ki ji pravi poetični esej. Kratka oblika pogojuje vsebino, ki je strnjena in jedrnata ter zaradi katere bodo *Molitve* bralca pritegovale k ponovnemu prebiranju, k podobnemu vračanju, kot ga doživljamo ob dobri poeziji. Vedno znova se

bo odpiral nov pogled, odstiralo novo spoznanje, navdihovala nova misel, kdo ve, morda bodo koga nesluteno celo spodbudile k molitvi.

Molitve so torej večplastne in večbarvne: nekatere so ganljive, resnobne, bolj pogosto pa je v njih pridih hudomušnosti, zbadljive kritičnosti, smešnosti ali pa kombinacija več stvari. Misel se po njih spušča kot po toboganu in se zaluča v odmev tišine, v prostor zazrtosti in (samo)spraševanja.

Pintaričeve molitve niso molitve-obrazci v klasičnem pomenu besede, saj so se ti skozi večstoletni razvoj misli mnogokrat izpraznili tistega upanja, ki jim je dajal moč in jih osmišljal. So, kot tudi sam pravi v uvodu knjige, pogovori z "nekom", ki si ga vsak molivec predstavlja po svoje. Knjigo sestavlja sedeminšestdeset molitev, od katerih je vsaka molitev svojstvena, zaokrožena celota. Skozi "pogovore" zaznavamo, kako je človek, odkar je ponovno začel graditi Babilonski stolp, temu primerno izgubljen, kako bega pred neznošno težo lastne odgovornosti in si Božjo podobo pogosto, a ne vedno, prikraja po lastnih merilih. Lahko bi priredili znani rek in dejali "kolikor molivcev, toliko podob Boga". Molivci v tem "molitveniku" so osebe različnih veroizpovedi (pravoslavni, protestant, nedeljski kristjan), prepričanj (ateist, agnostik) in poklicev (pilot, nevrokirurg, trgovec ali borzni posrednik). V

molitvah se torej lahko najde vsakdo, tudi večkrat.

Na ravni človeške golote in nemoči pred presežnim se potencialne statusne razlike med molivci razblinijo kot milni mehurček in če stopimo korak nazaj, se nam njihovo nizanje izriše kot mrtvaški ples s kakšne srednjeveške freske, le da molivcev pri grobu ne čaka Matilda s koso - še več, Pintarič tudi njo postavi v vrsto -, temveč jih zgovorno pričakata hudič in Bog sam.

Skozi oko Božje molitve se morje razlik skristalizira v eno samo nujnost in klic človeku, naj vsak dan znova in v sedanjiku odgovarja na Hamletovo vprašanje ter to živi v polnosti.

Ker je človek simbolno bitje, je naravno, če se vprašamo tudi po pomenu naslovnice. Fotografiji z naslovnice sta posebej omenjeni na hrbtni strani, kar izključuje njuno naključnost. Kamniti vesoljček s katedrale v Salamanki bi lahko predstavljal vez med preteklostjo in sedanjostjo, med preteklostjo in prihodnostjo. V skafandru lebdi v vesolju, nezanskem, nedoumljivem, skoraj strašljivim, kakor ga ponašarja fotografija Konjske glave na naslovnici. Izkušnja, ob kateri je človekov edini odgovor ravno molitev.

Jasmina Arambašič